

Д

СИТЕЈАЦ

ЛИСТ УЧЕНИКА ОШ "ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ" - КЛУПЦИ

Новембар 2018. Бр. 12

“ШТО ГОД ЈЕ ИСТИНИТО,
ШТО ГОД ЈЕ ПОШТЕНО,
ШТО ГОД ЈЕ ПРАВЕДНО,
ШТО ГОД ЈЕ ЧИСТО,
ШТО ГОД ЈЕ ДОСТОЈНО ЉУБАВИ,
ШТО ГОД ЈЕ НА ДОБРУ ГЛАСУ,
БИЛО КОЈА ВРАЊНА,
БИЛО ШТА ПОХВАЛЕ ДОСТОЈНО,
ТО МИСЛИТЕ...
И БОГ МИРА БИЋЕ СА ВАМА.”

70
1948
2018
ПОСТОЈАЊА

(Филип. 4,8-9)
СВЕТИ АПОСТОЛ ПАВЛЕ
У ПОСЛАЊЦИ

“ВОЗЉУБЉЕНИ УЧЕНИЦИ...

БЛАГО ВАМИ, АКО БУДЕТЕ УЧИТЕЉЕМ ПОКОРНИ И ПОСЛУШНИ
И АКО ВОЗЉУБИТЕ МУДРОСТ И НАУКУ...!”

ПРЕД НАМА СУ БРОЈНЕ АКТИВНОСТИ

Поштовани читаоци,
Ове године славимо велики јубилеј, 70 година рада наше школе и он нас радује, али и обавезује. Текла је година за годином, низала се за активношћу активност. Догодило се много тога важног и лепог. И школска

2017/2018. протекла је у бројним активностима.

Наши ученици су се такмичили из готово свих наставних предмета и остварили веома добре резултате. Освајали су награде на свим нивоима такмичења. Приредбама смо обележили све значајне догађаје и празнике. Организоване су продајне изложбе ученичких радова, игранке за ученике старијих разреда, као и многобројна предавања за ученике. Ове године се радило на побољшању услова за рад боравка ученика и за рад школе. Захваљујући донацији Министарства правде, замењена је столарија на улазима и кров над улазом у школу. Донацијом Министарства просвете науке и технолошког развоја реализовано је да све учионице и кабинети имају пројекторе и лаптопове и самим тим је омогућена реализација пројектне наставе.

Ес Дневник се реализује. Компанија “Телеком” је опремила кабинет информатике рачунарском опремом. Локална самоуправа је обезбедила средства за замену пода у учионицама. Родитељи су бесплатном окречили учионице нижих разреда.

Трудимо се да уредимо нашу школу у потпуности. Заиста се нећемо зауставити на овоме. Наставићемо са радом. Пред нама су бројне активности, а свака помоћ добро ће нам доћи.

*С поштовањем,
в.д. директора
Гордана Којић*

ЗДРАВИЦА НАРОДУ СРПСКОМ

Народе нека ти здравица ова
Буде уместо благослова
Што год радио деца ти се рађала

И када певао
И када сневао
И када мукама одолевао
Деца ти се рађала

И када ратио
И када пагио
И када памтио па вратио
Деца ти се рађала

Није богат ко има волова
Већ кћери и синова
Није силан ко има пушака
Већ колевки

И кад љубио
И кад огрубио
И кад главу с рамена губио
Деца ти се рађала

Нек љубав надјача
Нек не буде плача
Осим дечјег

И кад учио
И кад се мучио
И кад свету тајну докучио
Деца ти се рађала

А даће Бог
Да роди зоб и узри клас
Па да буде и за коња и за нас

И када свеца славио
И када школу правлио
И кад се у чуду чудом бавио
Деца ти се рађала
Народе српски

Амин
Даће Бог

Љубивоје Ршумовић

ТЕЖИМО ТОМЕ ДА ПРЕПОЗНАМО СЕБЕ КАО БОЖИЈЕ БИЋЕ

**Ја што могах, помогах;
једно другоме, а Бог ће свакоме.**

Пословица открива доброту Божију у човеку и поставља задатак човеку: Воли и помажи ближњем! Можеш више да му помогнеш него што слутиш, али треба најпре да откријеш Бога у себи кроз веру у Њега и Његову Енергију јер је тек онда све могуће.

Благо оном ко зна да не зна, а хоће да зна.

Ако заиста схватам “шта ми је било” - емотивно, интелектуално, духовно, и то заиста исправим, можда ћу и знати шта ће бити; знају бар шта неће бити, па је и то више него довољно за мирнији будући живот..

Упознај себе

Како исправити своје мане, грешке, грехове, ако нисам хтео да их препознам?

Ако стварно упознаш себе, познаћеш Бога у себи. Ако будеш ходао путем „упознавања себе“, упознаваћеш и друге људе, а у њима истога Бога који је у теби, и нећеш моћи да их мрзиш, да са њима будеш у сукобу... Тада би то била мржња према самом себи, а издаја Бога љубави. Не љубећи друге, почећеш да мрзиш себе, а то не води у добро. Бог нас неограничено воли и чека да се испунимо љубављу, на своје и опште добро и радост Божију.

Потребно је непрестано упознавање самога себе - а онда и непрестано поправљање себе.

Постани бољи, јер: **Ако не постанеш бољи, постаћеш гори.**

*Психолошко тумечење
Вукових пословица
Др Владета Јеротић
Одабрао Огњен Марковић, 7-2*

Сандра Ковачевић, 6-1

Немања Живковић, 7-1

Валентина Ђурић, 6-1

Двеста година од изласка Српског рјечника Вука Стефановића Караџића

Вуков Српски рјечник, камен темељац савременог српског књижевног језика и најзначајније дело у његовој историји, открива слику патријархалног живота у ондашњој Србији; даје слику класне структуре и занимања која су била актуелна у ондашње време; у њему су садржани пагански, хришћанско-византијски и оријентални културни слојеви у животу српског народа; у њему су приказана народна веровања, обичаји, сујеверје; он доноси географске називе, описе места, планина, насељених места; уз лексеме у њему нашле су се разне песничке и прозне врсте; у њему су многи записи из Вуковог живота што му даје и својство мемоарске књиге; ово дело, на многим местима, обogaћено је и историјским чињеницама; оно је огледало живота Срба кроз векове; прва српска енциклопедија свеукупног живота, у коју се слило све што је сачувано у колективном памћењу и за шта се знало од памтивека.

За овај број Доситејаца одабрали смо реч:

НАПИЈАТИ

...

На крсном имену, на свадби, на кршћењу...

„Прва за помози Боже: Боже помози, Боже дај добар час и добру срећу. Ко о чем, ми о добру, о лијепој разговору; дао нам се Бог радовати и веселити: пити, а добро бити, зла никад не имати.“

Ако ли је ујутру рано: *„Срећан уранак, миран данак, од Бога живот и здравље.“* Кад је на каквом раду: *„За сретна рада: који рад радили, радом се валили, као сретна и честита браћа.“* Кад се сретну пријатељи или познаници: *„Сретно виђење, срећан састанак, дугу љубав, од Бога живот и здравље.“* Уз другу чашу: *„Чашом другом, љубави дугом, да Бог подржи живот и здравље, срећу и напредак и свако добро.“* Уз трећу: *„Чашом трећом добром срећом (или трећом, а сретном) у име Бога и свете Тројице (овђе се треба прекрстити) живоначалне Богородице, која може да нам помогне: сваком брату на свом занату, а и нас грешне да не заборави... Уз вино: „Винце весело, срце весело, веселио Бог и овај дом, и у дому домадара кутњег господара.“* Кад пију коме у здравље, н. п. домаћину: *„Домаћине, за твоје добро здравље! Прво твоје главе, твоје домаћице, твоји стари родитеља (ако и има), синова и кћери, браће и братучеда, кумова и пријатеља, и свега рода и порода: што ти Бог дао, Бог ти удржао...“*

Речници су више од књига, јер представљају одраз цивилизацијског живота говорника неког језика, њихових знања о свету и начина на који га поимају и оцењују.

У оквиру 16. Међународног конгреса слависта, у Галерији науке и технике САНУ, у августу ове године, изложбом „Српска лексикографија од Вука до данас“, кроз слику о српским речницима, приказана је слика српске науке и културе о чему можемо читати на више од 400 страна у монографији – каталогу чију штампу је финансирала САНУ.

Та изложба аутора проф. др Рајне Драгићевић и др Ненада Ивановића, за коју је с правом речено да је „Вулкан“, приказана је у Образовно-културном центру “Вук Караџић” у Тршићу, сат и по пре завршетка свечаности 85. Вуковог сабора, чијем отварању су присуствовали и наши ученици 6. и 7. разреда. Било је незаборавно.

**Десанка
Максимовић-
најчистије лирско
светло српске поезије**

120 година од рођења

Била је честита, храбра, ода-на, добра. Слушајући налоге срца никада у свом веку није погрешила ни залутала. Њена лирика досегла је највише вредности српског песништва. Она је најмилија кћер српског језика. Захвални смо јој за љубав коју је несеби-чно даровала малој и великој деци, јунацима и паћеници-ма, људима лепим, људима ружним, за богато стварала-штво које нам је поклонила, спремна да опрости и заборави зло, спремна да сваком понуди своје отворено срце. Бескрајна је лепота и доб-рота њених снова. Она је најомиљенији песник срп-ског народа, јединствена. Њена поезија је поезија о души Србије. Она је, у ства-ри, наше земље душа.

СТО ГОДИНА ОД ВЕЛИКОГ РАТА

Голгота и васкрс нашег малог народа у великој борби за оп-станак никада не могу бити заборављени. Данас, после сто го-дина од Великог рата, ми се с тугом али и с поносом сећамо свега и жртвама одајемо пошту. Нека им је вечна слава и хвала!

ЈА САМ ГА ЧЕКАО...

... Чекао сам га и че-каћу га још! Чекаћу га све док се са мојим животом не угаси и светиљка коју сам уждио у души сво-јој...

Сањао сам и сањам увек још како плови ње-гов чунић окићен белим ружама; сањам како му блиста у недрима чароб-ном светлошћу драги ка-мен који је он из мора крви изнео; сањам белога голуба који ми силази на длан и узлази на раме и сањам девојку у бело оде-вену, расплетене косе, ис-кићене зеленим кукуре-ком и модрим сасама, пу-них недара румена ко-рала, којима посипа стазе којима ће он доћи.

Он ће доћи, он је жив, он није погинуо! Он је младост, а младост не умире, јер из чега би ни-као живот нов?

„Девесто петнаеста-трагедија једног народа“

Место трошне камене плоче сину је, овом књи-гом туге, Бранислав Ну-шић бележио гроб.

НЕ МОГУ ЗАБОРАВИТИ

Видим их као да сад их дају: мајчину амајлију, сестрин јагљук, брашину јабуку, на поздраву топлу руку, чујем последњу поруку на испраћају у рат.

Не могу заборавити ратна попршта, ватру, барут, пушчани прах, глад, јауке, пробијен фронт, Крф, острво Видо, Јонско море, да многима последњи пут су, у туђини, свануле зоре.

Не могу заборавити, надање, чекање, сневе, тифус, мрак, таму, како су их просули у море... реч: никад... смрт што узела је страшни данак... Никад више неће видети нови дан, домовину, завичај. Није их земља примила, већ плаво, у туђини море.

Не могу заборавити узалудна мајчина чекања, ћутања у непреболу, слободу без најдражих, да никад их неће видети они који их воле.

Пали су у борби за слободу преци наши. Својим животима вратили су нам достојанство, живота сјај. С ореолом на глави, они су, непобеђени, као свеци, ушли у рај.

Из пера литерараца 2014.

„ У Првом светском рату чинило се да се далека, разбијена српска војска никад неће вратити. Али, из читаве те апатије она се попут феникса уздиже из пепела и на развалинама бивше среће почиње да прави нови живот и државу.“

Ситиша Ковачевић

ШКОЛА У КЛУПЦИМА НЕКАД И САД

ПРОЈЕКАТ УЧЕНИКА 7. РАЗРЕДА

Октобар је. Година 1948. У старој кући економа Спасоја Јерићића весео је жагор малишана који више неће, полубоси, пешачити по киши, мразу, олуји, у школу која је у Лозници. За њих су оспособљене две просторије, опремљене старим клупама и таблом и загрејане дрвима, поклоном из манастирске, трношке шуме. Својом племенитишћу, вољом, енергијом и самопрегором, 18 ученика првог разреда и 24 другог разреда, опчинила је лепа учитељица Ђурђица Теофанов. Почели су лепа дани испуњени стицањем тако потребног знања. Почела је са радом школа у Клупцима.

Година 1956. довела је нове генерације ђака у Задружни дом. Опет их примају у окриле само две учионице. Нема ничег више. Ни канцеларије. Док се смена не заврши, а било их је и три, напољу су и учитељи и ђаци. И на вејавици, и на киши, и на ветру. Забавља их понеки припити гост кафане у дворишту које је заједничко. Забава се преноси и у учионице. Коњ тога госта безазлено завирује унутра изазивајући буран смех ђака, а код учитеља љутњу.

Године теку... Поново је октобар. Година 1960. Дешава се нешто лепо. Клупчани граде нову школску зграду на Лугу. Добровољни прилог, добровољни рад, проткани душом, остаће светиња.

Октобар 1963. године посебно је свечан. Прославља се усељење у нову школску зграду. Радомир Васиљевић, директор Матичне школе „Јован Цвијић“ најављује да долази значајан моменат за школу у Клупцима. И дошао је. Датум 14. децембар 1964. године почиње да се пише у свим важним документима. Школа више није издвојено одељење. Школа у Клупцима је самостална.

Године 1971. дограђује се 6 учионица, радионица за техничко образовање и пратећи простор, јер се број одељења повећава. Већ их је 20. Свечано усељење у нови, дограђени део, прослављено је 1973. године. Од те, па наредну 21 годину, школа ће у радости носити име „Влада Зечевић“, име дугогодишњег савезног посланика, заслужног за развој општине и оснивање наше школе.

Памтимо 15. октобар 1973. године када је Међуопштинска заједница образовања доделила школи Вукову награду, 21. март 1974. године када је први пут прослављен Дан школе, лепе дане, испуњене радом, ентузијазмом и успесима, који су почели да теку. Из Гарнизона ЈНА добијамо здраву воду, уз помоћ СИЗ-а за физичку културу добијамо асфалтирано рукометно игралиште, уређујемо школски парк, садимо 60 борића око школе и 70 топола око игралишта, успостављамо сарадњу са школом „Илија Кишић“ у Зеленици...

У периоду од 1993. до 1998. године школа је у сталном успону. Подижу се спрат и поткровље школе, уграђује нова столарија, поправља парно грејање, ради се ламперија у сали и ходницима, набављају учила, фотокопирни апарат, компјутер, повећава број одељења и запослених. Године 1994, 17. фебруара, школа добија ново име „Доситеј Обрадовић“ и почиње да корача крупним корацима напред, како је у Летопису записано.

Данас је то модерна еко школа са кабинетском наставом, са грејањем на гас, опремљеним кабинетима, у ери дигитализације.

Опет је октобар. Сунчеви зраци обасјавају лепу зграду из два дела: нови део са два спрата и поткровљем и стару школу са реновираном салом за физичко васпитање. Реновирана је и школа у Руњанима - наше издвојено одељење... Двориште улепшавају борови, јелке, брезе, понека туја, јавор, клупице, клацкалице, љуљашке, леп парк...

Звоно оглашава почетак часа. Наставници откључавају кабинете. Не носе дневнике. Они су сад електронски. Настава је савремена, уџбеници за први и пети разред и учионице дигитализовани. Уче се два страна језика, енглески и француски. У школи ради и продужени боравак... Све је у складу са временом у којем живимо. Сви се трудимо да знања која се стичу овде буду трајна, да се до њих дође лакше и брже.

Од почетка рада школе до данас сви су били успешни и сви заслужују похвале. Нарочито за овај јубилеј, 70 година постојања школе. Ипак, неке ћемо издвојити.

Директори

Владимир Глишић

Миодраг Михаиловић

Обрад Марковић

Зоран Церовац

Борђе Марковић

Бранимир Ђукановић

Драгана Кнежевић

Снежана Стефановић

Успешни спортисти

Добитници републичких награда на такмичењима

Сања Павић

Данијела Ђукановић

Ивана Јевтић

Мирјана Барбарић

Бојана Ранковић

Јована Јевтић

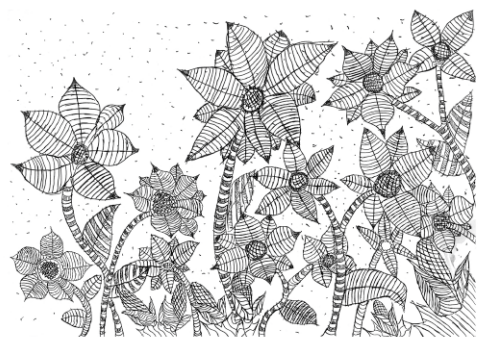
Кристина Драгићевић

Тамара Секулић

Бојан Митровић, 5-1

Ивана Караћ, 5-1

СЕЋАЊЕ НА МОЈУ ШКОЛУ “КЛУПЦИ”

Беше то крај шездесетих година када сам се уписала у Основну школу „Клупци“.

Живела сам у једном малом селу где сам завршила шест разреда. Онда сам са породицом дошла да живим у Клупце где сам и кренула у ову школу у седми разред. Била је то за мене велика промена. Имала сам школу која је била лепша, већа и са пуно више ученика.

С обзиром на то да потичем из радничке породице и да сам живела на селу, била сам повучена и стидна. Све је за мене било ново. Међутим, није пуно времена требало да се прилагодим, да увидим да имам добре другове и другарице. То је било време када се другарство ценило, чувало и неговало. Имала сам разредног старешину који је разумео све наше дечје несташлуке, а и проблеме кад их је било. Звао се Митар Арсенивић. Предавао нам је математику.

Тражио је знање и трудио се да нам помогне. Такви су били сви наставници. Са друге стране, и ми, ученици, поштовали смо наше наставнике. Тада смо били тако васпитани да морамо имати поштовање према наставницима, као према родитељима. Они су допринели да postanемо добри људи.

Било је и тада несташлука и лошег понашања. Да, било је. Али кад нас наставник погрди, ћутали смо и уважавали његове савете.

Прошло је скоро пола века како сам завршила основну школу. Сећам се имена неких другова, а неким сам заборавила име. Међу њима је била Миленија која је сада и сама наставница у тој школи. Срећна сам што баш она сада предаје српски језик мојој унучи Николини.

Ја сам сада бака која има петоро унучади и њих ја сад водим у моју школу. Са великим задовољством им причам како је било у то време.

Сећање на моју школу и све радости у њој никада ме неће напустити.

Оливера Ковачевић

СЕЋАЊА НА ДЕТИЊСТВО, ДРУГОВЕ, ШКОЛУ

...Наше дане чинили су лепим игре и дружења. Нисмо могли једни без других. Нисмо имали времена да ручамо код куће, већ смо трчали на састајалишта са кришком хлеба намазаном машћу или џемом од шљива. Наша територија биле су ливаде, воћњаци, поточићи, шуме, Жеравија, а зими Тејића брдо, Јањина улица. Санкали смо се од раног јутра до касне вечери. Били смо насмејани, неопоисиво срећни.

Такви смо били и у школи. У школском дворишту, на школским одморима певали смо „Коларићу, Панићу“ и уз песму играли. Нисмо имали скупу гардеробу. За ужину никакав новац. Можда смо понекад купили „освежај“. Био је довољан гриз јабуке од оних који су је донели, крајичица хлеба или орах, али смо живели лепим животом. Живот није прошао мимо нас. Он нам је даровао лепоту. У сваком од нас био је незабораван сјај у оку који се види и данас.

Дани су пролазили. Кад се огласило последње школско звоно, путеви су нам се разишли. Али ми смо заједно и кад нисмо заједно. Па, кад се састанемо, са усхићењем причамо. Сећамо се: Митра, Јелене, Вука, Ангелине, Светлане, Споменке, Милутина, Миодрага, Мирјане, Владе, Милосаве, Радмиле, Душанке, Десанке, Новака, Мире, Маре, Лује, Драгана, Драгане, Момчила, Милене, Добриле... оних који су испунили своје и наше године радосним животом и водили нас знањем и добротом кроз време. Сећамо се другара: Косе, Раденка, Верице, Лепосаве, Милоја, Марка, Николе, Лелице, Зорана, Зорице, Драгиње, Миљане, Љиљане, Милице, Даринке...

И време стане. Сусрети су пуни разговора и љубави. Као да се никад нисмо ни растајали. У души, стварно, и нисмо...“

Матуранти 1970/71. године

*Ученици који су пошли у први разред
у нову школу на Лузу*

Својим пријатељима и наставницима

**Срећна сам и богата
што вас волим.**

Милена Павловић – Лика

Ја и данас, после 47 година, осећам исту љубав према друговима и наставницима из основне школе. Сви су у моје срце и моју личност уградили и део себе.

МОЈИ ДРУГОВИ

Другови су моји били:
Владо, Миша, Славко, Вили...
А и моје другарице:
Љиља, Вера, Јела, Сека...
што их волим пола века.

Сад нас има доста мање,
ал' остаде оно знање,
у њему смо, попут злата,
сви, без премца, тата-мата.

Ика зубе сад нам гледа,
Душко у кош лопти не да.
Рецитије и сад Лика,
а Драго нам слике слика.

Миленија са кикама
у школу је ишла с нама.
Сад у истој учи децу:
Перу, Теју, Миру, Цецу.

Другови су моји били
скромни, храбри, добри, мили
а знање су, и другарство,
били наше дивно царство

*Милена Павловић – Лика,
матурант 1970/71. године*

Из ученичког љера ...

ФОЛКЛОР

На фолклору друштво право,
сви се лепо друже,
док играју, једно другом,
нежно руку пруже.

Хармоника кад засвира,
срце сваком игра,
преплићу се спретне ноге,
веште као чигра.

Весело се оро вије,
све коло за колом,
лепотица до лепојке,
па лола за лолом.

Весело се игра, свира,
игра нам је злато,
ту девојка коло води,
играј са њом, бато.

Анријана Станојевић, 4-1

**МОЈ ЉУБИМАЦ
ЛИЛИ**

Имам љубимца – мачку
меку као плишану играчку.
Лили сам је назвала,
Бољу не бих ни сањала.

Права маза је она,
слатка као бомбона.
Бела јој је длака
лепа, врло глатка.

Кад је у питању храна,
Не налази мана.
Све слатко једе,
А онда преде ли, преде.

Емилија Јовановић, 4-2

Александра Ђурђевић, 6-1

ЛИСТИЋ

Један листић летео
на раме ми слетео,
па ме нежно такнуо
и два стиха шапнуо:
„Пођох на пут пре зиме,
успут мало носи ме!“
Носила сам листић жут
и газила мокар пут.
Носих њега још мало,
све док није склизнуо.
Већар листић скинуо,
с њим се на пут виноу.

Тара Митровић, 4-2

МОЈА ДРУГАРИЦА

Моја другарице је
Ђирковић Мина.
Одличан је њак,
све петице има.

Очи су јој плаве,
а коса смеђа.
Воли да се игра
и никог не вређа.

Воли да се шали,
воли да црта.
Смешне „фаце“ прави
и смеје се са свима.

Често се дружимо,
она ми је комшиница.
Обе се волимо
јер ми је другарица.

Александра Бошковић, 4-1

ШКОЛА

Сваке године у септембру
ђаци пожуре у њеном смеру,
да опет седну у школске клупе
и у њеном дворишту играју жмурке.

Ђаци воле да иду у школу
јер тамо уче науку нову.
Уче да читају, множе, сабирају
и да се са другом децом играју.

И тако све до следећег јуна
када ућуте школска звона.
Тада престане дечја граја
и школа може да се одмара.

Мина Ђирковић, 4-1

Из ученичког њера...

МАМА

Моја дивна нежна мама
уvek се лепо игра са нама.

Сестра и ја кад год смо тужни,
њена нам рука утеху пружи.

Лепа нам јела мама спрема,
колаче да нам дарује, не оклева.

Чак и кад нас грди
због лошег нам дела
њена је љубав топла и врела.

Јован Матић, 2-2

ШКОЛА

Школа је бајна,
Лепа и сјајна.
Добродошли су сви ђаци
Који су радозналци.

У школи деца мала
Стичу разна знања.

Понекад за неки предмет се муче,
Али на крају га и науче.
У њој наћи ћеш добре другаре
И с њима делићеш многе тајне.

Марко Ђукановић, 4-1

СЕКА

Има једна девојчица мала,
Смешна, немирна и неваљала.
Стално по кући она шета,
Док радим домаћи, воли да смета.

Једну по једну, узима моје ствари,
А онда, за трен, све ми поквари.
Иако прави ми мноштво проблема,
Ја се не љутим, то је моја Ема.

Борђе Суботић, 2-2

Селена

Милутиновић, 4-1

ДАНИЦА

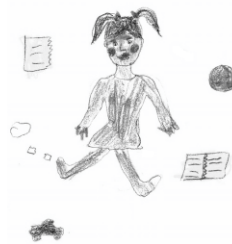
Моја је мала сестрица,
име јој је Даница.

Волим кад сам са њом сама
и тепам јој Дана.

Не зна још да прича вешто,
ал' би да ми каже нешто.

Слатка ми је моја Дана,
Разиграна и без мана.

Милица Алексић, 2-2

Борђе Суботић, 2-2

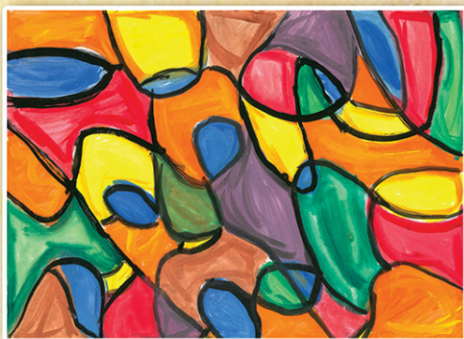
КЊИГА

Свако из ње може да учи
ако хоће да стиче знање.
Може да научи свашта занимљиво,
она је богатство непроцењиво.
Она је пуна прича, песама, бајки,
разних занимљивости о свету.
Небитно да ли је везана
за математику, српски, природу-
из свега се учи.
Она је благо,
кад год је с тобом, биће ти драго.
Само да знаш: ту морања нема,
заволети је мораш сам.

Селена Милутиновић, 4-1

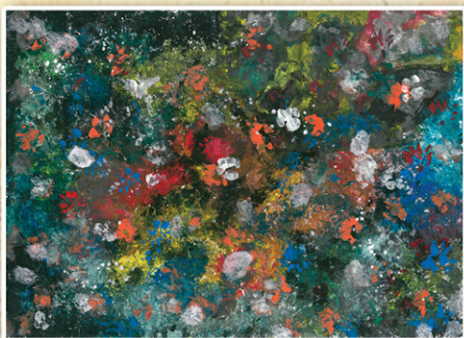
Наташа Секереш, 8-1

Милош Марић, 8-3

Магдалена Ђорђевић, 7-1

Жељана Коларић, 8-2

70
1948
2018
ПОСТОЈАЊА
ШКОЛЕ

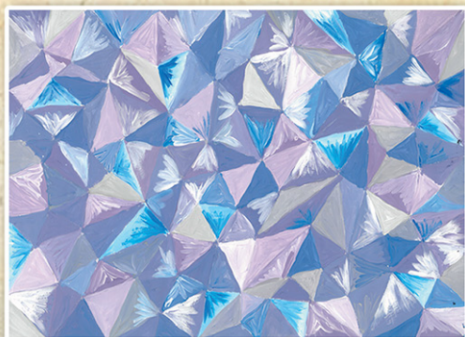

Сара Бантић, 5-1

Анђела Максимовић, 2-2

Јована Бантић, 8-2

Ана Југовић, 6-3

Сара Драгићевић, 8-2

ИЗВЕШТАЈ СА ТАКМИЧЕЊА ЗА ШКОЛСКУ 2017/2018. ГОДИНУ

Резултати општинског такмичења из физике:

Душан Суботић, ученик шестог разреда, освојио је 2. место,

Немања Иванковић, ученик шестог разреда, освојио је 3. место,

Немања Живковић, ученик шестог разреда, освојио је 3. место.

Резултати окружног такмичења из физике:

Душан Суботић, ученик шестог разреда, освојио је 2. место и обезбедио пласман на Републичко такмичење,

Немања Живковић, ученик шестог разреда, освојио је 3. место и обезбедио пласман на Републичко такмичење.

Немања Иванковић, ученик шестог разреда, освојио је 3. место,

На општинском такмичењу из математике:

Марко Тепић, ученик трећег разреда, освојио је 1. место,

Тијана Старчевић, ученица трећег разреда, освојила је 1. место,

Марко Ђукановић, ученик трећег разреда, освојио је 2. место,

Матеја Симић, ученик четвртог разреда, освојио је 2. место,

Марија Јаковљевић, ученица четвртог разреда, освојила је 3. место,

Јана Митрић, ученица четвртог разреда, освојила је похвалу,

Огњен Милутиновић, ученик петог разреда, освојио је 2. место.

На окружном такмичењу из математике ученик четвртог разреда Матеја Симић освојио је 2. место.

На општинском такмичењу из књижевности "Књижевне олимпијаде":

Тамара Стефановић, ученица седмог разреда, освојила је 1. место,

Анђела Церовач, ученица седмог разреда, освојила је 1. место,

Анђела Којић, ученица седмог разреда, освојила је 2. место.

На окружном такмичењу из књижевности "Књижевне олимпијаде":

Тамара Стефановић, ученица седмог разреда, освојила је 2. место,

Анђела Церовач, ученица седмог разреда, освојила је 3. место,

Анђела Којић, ученица седмог разреда, освојила је 3. место.

На општинском такмичењу из историје:

Марко Ђукановић, ученик шестог разреда, освојио је 1. место,

На општинском такмичењу из биологије:

Огњен Милутиновић, ученик петог разреда, освојио је 2. место,

Срђан Дакуловић, ученик петог разреда, освојио је 2. место,

Ана Југовић, ученица петог разреда, освојила је 3. место,

Николина Глигорић, ученица петог разреда, освојила је 3. место,

Марко Ђукановић, ученик шестог разреда, освојио је 2. место,

Иван Лазаревић, ученик седмог разреда, освојио је 2. место,

Анђела Којић, ученица седмог разреда, освојила је 3. место,

На Међународном литерарном конкурс у „Песнички поздрав пролећу“, ученица петог разреда Лена Поповић освојила је трећу награду.

На општинском такмичењу из српског језика и језичке културе:

Огњен Милутиновић, ученик петог разреда, освојио је 1. место,

Николина Глигорић, ученица петог разреда, освојила је 3. место,

Марко Ђукановић, ученик шестог разреда, освојио је 2. место,

Душан Суботић, ученик шестог разреда, освојио је 2. место,

Немања Иванковић, ученик шестог разреда, освојио је 2. место,

Огњен Марковић, ученик шестог разреда, освојио је 3. место,

Тамара Стефановић, ученица седмог разреда, освојила је 3. место.

На окружном такмичењу из српског језика и језичке културе:

Огњен Милутиновић, ученик петог разреда, освојио је 1. место,

Немања Иванковић, ученик шестог разреда, освојио је 2. место,

Николина Старчевић, ученица седмог разреда, освојила је 2. место и обезбедила пласман на Републичко такмичење

На такмичењу из математике „Мислишча“ Јана Радивојевић, ученица другог разреда, освојила је 2. место,

Томић Николина, ученица другог разреда, Симић Матеја, ученик четвртог разреда и Немања Мијанловић, ученик петог разреда, освојили су похвале.

Жарко Жугић, ученик седмог разреда, освојио је 1. место на **Градској смотри рецитатора.**

Наши ученици осмог разреда учествовали су на такмичењима ове године.

Ученик Филип Поповић освојио је 3. место на општинском такмичењу из енглеског језика. На окружном такмичењу из енглеског језика освојио је 3. место и остварио пласман на Републичко такмичење где је постигао запажене резултате. Запажене резултате показао је и на Регионалној смотри талената и са својим радом из информатике освојио је највише бодова у општини.

Ученик Филип Јевтић освојио је 2. место на општинском такмичењу из географије. На општинском такмичењу из биологије освојио је 3. место. На општинском такмичењу из српског језика освојио је 3. место. На окружном такмичењу из Књижевне олимпијаде освојио је 2. место и изборио пласман на Републичко такмичење.

Ученица Ања Миловановић на окружном такмичењу из Књижевне олимпијаде освојила је 3. место.

Ученица Марија Ристановић освојила је 2. место на општинском такмичењу из географије.

Ученик Растко Купусовић освојио је 3. место на општинском такмичењу из историје.

Ученик Иван Перић освојио је 3. место на општинском такмичењу из биологије.

На општинском такмичењу у фудбалу наши дечаци освојили су треће место.

Све похвале за наше ученике и за наставнике, а посебно за наставницу српског језика Зорицу Станојевић Рецу, наставницу енглеског језика Радојку Ђурић, наставницу историје Биљану Марковић, наставницу биологије Милеву Максимовић, наставника географије Драгана Николића, наставника информатике Стефана Маравића, наставницу физике Раденку Јанковић, наставницу српског језика Миленију Мићановић Петрушевску који су својим преданом радом са ученицима на најбољи начин презентовали нашу школу на различитим нивоима такмичења.

ФИЛИП ЈЕВТИЋ ЂАК ГЕНЕРАЦИЈЕ 2017/2018.

Још као мали трудио се да буде међу најбољима и најуспешнијима. Учитељица је препознала његов таленат за науку и трудила се да га научи и више од оног што је предвиђено за његов узраст. Рано је почео да иде на атакмичења и већ у трећем разреду освојио друго место на општинском такмичењу из математике. А онда, успеси почињу да се нижу.

У школској 2014/2015. освојио је прво место на општинском такмичењу из биологије и треће место из српског језика и језичке културе. На окружном такмичењу из биологије освојио је треће место. Школске 2015/2016. на окружном такмичењу из биологије освојио је друго место. У 2016/2017. на општинском такмичењу из биологије освојио је друго, а на окружном треће место, а на "Књижевној олимпијади" на општинском такмичењу друго место, на окружном друго и остварио пласман на Републичко такмичење. У 2017/2018. на општинском такмичењу из географије освојио је друго место, из биологије треће место, из српског језика и језичке културе треће место, а на окружном такмичењу из књижевности "Књижевна олимпијада" друго место и иборио пласман на Републичко такмичење. Мноштво освојених диплома условило је да Филип буде једногласно изабран за ђака генерације.

Филип је сада ученик у Техничкој школи у Лозници на смеру електротехничар рачунара. Ових дана послао нам је поруку да - иако више није ученик Основне школе "Доситеј Обрадовић", и даље се поноси лепим успоменама из ње и лепим дружењем у њој са друговима и добрим и успешним наставницима. Поносимо се и ми њиме.

СВЕТИ САВА

Свети Сава, у љубави,
у школи нам сад се слави;
ђаци све од себе дају
кад приредбе припремају.

Воле њега наставници,
светосавски предводници;
лица им се благо сјају
када Сави пошту дају.

Ево, сада, мирно могу
молити се вишњем Богу
и верноме Светом Сави,
нашем штиту, умној глави.

Треба да се сви сложимо,
светитељу одужимо,
да будемо као браћа,
љубав се за љубав враћа.

И сви треба да смо јаки
пребродити проблем сваки,
одабрати вредност праву,
узоритог Светог Саву.

Сваки човек том љубављу
доживеће праву славу;
вредно ради, поштен буди,
волеће те увек људи.

А Сава се баш трудио
да би Србе научио,
да чувају веру, здравље,
да негују православље.

Веровати увек треба,
љубав доћи ће са неба;
тад ће срећа да нас прати,
православље да се злати.

А ја Саву срцем хвалим
и настављам да га славим;
душа ми је пуна миља
док нас Сава благосиља.

Марко Ђукановић, 7-1

ИНТЕРВЈУ СА МАРИЈОМ ГЛИШИЋ

• **Како гласи занимање којим се тренутно бавите?**

- Тренутно радим као истраживач у Egazmus универзитету у Ротердаму.

• **Да ли је то занимање за које сте се школовали?**

- Да, завршила сам Медицински факултет у Београду. Након тога наставила сам са докторским студијама и сада сам истраживач.

• **Како сте дошли до тог занимања?**

- Добила сам стипендију Европске комисије, а онда сам се запослила на одељењу Интерне медицине на Egazmusu.

• **Ко је утицао на избор Вашег занимања?**

- Утицале су моје старије колеге и успешни професори.

• **Које послове углавном обављате?**

- Углавном обављам статистичке анализе, а онда пишем радове. Уједно радим и у лабораторији, где обављам експерименте.

• **Где Ви радите Ваше послове?**

- Имам своју канцеларију, а кад не радим у њој, радим у лабораторији.

• **Шта су предности, а шта недостаци Вашег занимања?**

- Понекад може бити веома досадно, а предрност је што лепо зарађујем, а не радим превише и што посећујем конгресе, тако да доста путујем.

• **Какво Вам је радно време?**

- Радно време је флексибилно. Обично радим од 9 до 17 часова.

• **Да ли сте имали неко друго занимање о коме сте размишљали?**

- Да, радила сам и као доктор на Клиници за кардиологију у Београду, скоро две године.

• **Да ли у Вашем занимању морате да се усавршаваате?**

- Наравно! Усавршавање је неопходно да бих напредовала и била боља у свом послу.

• **Опишите како изгледа Ваш радни дан.**

- Некад по цео дан проведем испред компјутера у својој канцеларији где прегледам радове, а некад сам по цео дан у лабораторији, где вршим експерименте. Динамично је и лепо.

• **Шта желите још да постигнете, то јест шта је Ваш план у наредних пет година?**

- У следећих неколико месеци ћу докторирати. Након тога планирам да наставим постдипломске студије.

• **Да ли бисте икад мењали Ваш посао?**

- Тренутно сам задовољна својим послом, свиђа ми се и не планирам да га мењам.

• **Шта бисте саветовали нама младима за избор занимања?**

- Саветовала бих вам да изаберете занимање које волите, али које је перспективно и које ће вам омогућити да пронађете добар посао

У оквиру програма
“Професионална оријентација”
интервју водила
Николина Стефановић, ученица 7-2

НА СТАЗАМА ЖИВОТА

„Будућност зависи од нас самих. Та будућност зависи од малих корака које свако од нас прави сваки дан. Мали кораци који се природно нижу један за другим значајнији су од великих искорака. Препознајте своје мале кораке којима мењате себе и свет око себе.“

Арно Гујон, Велики принц деце по косовским енклавама, саветује нас у књизи „Сви моји путеви воде у Србију“

„Похвала, топла реч, вредновање квалитета и труда, основе су које усмеравају особу ка развоју унутрашње мотивације, а кад се код детета то постигне, урађено је више од пола посла. Таква особа ће научити да вреднује себе, али ће знати и да сама мора да ради на свом развоју...“

Можда оцене нису биле сјајне, али морамо да се запитам да ли је дете показало већу самосталност, одговорност, у другим животним сферама, научило неку другу вештину и то треба наградити. Један неуспех, чак ни сто неуспеха, не значи крај света! Сваки неуспех је прилика да се нешто научи. То су значајне прилике да дете схвати да има на чему да ради, да развија себе. Дете ће имати прилику да научи како да истраје, како да створи пут где раније није постојао, да се избори за себе и шта значи достићи циљ након низа узбрдица и низбрдица.“

Јована Трбојевић, психолог, охрабрује и поучава ученике и родитеље

1. Да би свет био пријатељски расположен према теби, мораш га гледати пријатељским очима.
2. Не гледај никад никога с висине.
3. Размишљај као оптимиста.
4. Ради оно што волиш.
5. Оно што радиш нека буде вредно поштовања.
6. Следи своје снове.
7. Учини своје дане посебним.
8. Учини услугу не очекујући ништа за узврат.
9. Поклони пажњу онима који те воле.
10. Никад не губи наду.
11. Седам пут падни, осам пута устани.
12. Не бој се бура ако си научио да управљаш својим бродом.

**Избор савета из књиге
„Добра мисао за сваки дан“**

„Да бисмо живели у миру са собом и сигурно се кретали стазама живота, најважније је да будемо оно што јесмо. Први корак на томе јесте да прихватимо себе са свим оним што нам се код нас допада, али и са оним на шта и нисмо најпознатији.“

Као што без мрака не бисмо били свесни светлости, исто тако и без тренутних неуспеха не бисмо били у стању да схватимо значај и величину онога у чему смо успели. Своје кораке не тумачимо по резултатима које смо постигли, већ по труду који смо уложили и по ономе што смо из тога искуства научили, по способностима и вештинама које смо развили. У сваки наредни пројекат уложимо више труда, енергије и себе и истински уживајмо у свему кроз шта пролазимо у том процесу. Лична одговорност не значи да све у животу зависи од нас, али искључиво од нас зависи како ћемо да гледамо на све што нам се дешава и шта ћемо да предузмемо поводом тога.“

**Синиша Убовић, глумац,
инспирисао нас је да кренемо
путем своје промене**

„Проблеме треба решавати кроз искрене разговоре. Важно је да једни друге поштујемо и да се научимо да стрпљиво саслушамо супротне ставове. Не бисмо смели дозволити себи да зависимо тон, увредимо или омаловажимо другог.“

Епископ Александар Милант

„Гневите се, али не грешите, сунце да не зађе у гневу вашем.“

**Еф. 4,26
Апостол Павле**

**На уређењу ове стране радили су: Немања Иванковић, Милош Грујић
и Вук Јањић, ученици 7. разреда**

СРПСКИ ЈЕЗИК И СРПСКА КУЛТУРА

**У култури је снага једног народа.
Ћирилица је у центру српске културе.**

„Негујмо српски језик и ћирилицу“ није фраза, већ наша потреба и обавеза.“

*Младен Шарчевић, министар просвете,
науке и технолошког развоја*

„Образовно-културни центар „Вук Караџић“ у Тршићу први је научно-истраживачки центар за друштвене и хуманистичке науке, који ће се бавити очувањем српског језика и културе.“

Ана Брнабић, премијерка Србије

„У овом Образовно-културном центру реализоваће се активности везане за заштиту нематеријалног културног наслеђа, популаризацију српске културе, српског језика и књижевности, као и српског ћириличног писма.“

*Габријела Грујић,
помоћник министра просвете*

„Ћирилица је један од стубова српског идентитета.“

Предраг Пипер, редовни члан САНУ

„Готово све што смо створили, запамтили и сачували у својој историји створено је на ћирилицу.“

*Срета Танасић, научни саветник
Института за српски језик САНУ*

Стандард ISO 12199 уз српски језик препознаје само ћирилицу.

Законом о језицима и писмима ћирилица стиче законски статус који јој у српској култури припада.

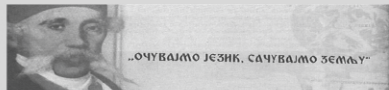
Обавеза државе је да стимулише употребу ћирилице у средствима информисања и издаваштву, а наша да негујемо свој језик и своје писмо.

НАША НАЦИОНАЛНА ОБАВЕЗА

Присутствовала сам завршној свечаности 85. Вуковог сабора у Тршићу.

Уживала сам у лепом дану, насмејаним лицима, у свему што ме је окруживало. Размишљала сам о речима нашег градоначелника и речима беседника овогодишњег Вуковог сабора, о времену у којем је живео Вук, о времену у којем живимо ми.

Осећала сам, на трен, тугу због тешкоћа које су пратиле и прате моју домовину, али сам осећала и понос за своје претке, разумела нашу обавезу...

Радовала сам се што је Вук био и остао наш генерије, што смо достојни његови следбеници, што у право време и на прави начин, као што је то чинио и наш реформатор, испуњавамо свој морални дуг према свом писму и језику, што имамо мудре људе који нам у томе помажу.

„Очувајмо језик, сачувајмо земљу.“ Није само слоган. Он је наша национална обавеза. У њему је наша снага. Он чини часним наш живот.

Анђела Јевтић, 7-1

САБОРОВАЊЕ И МН У ЊЕМУ

Имали смо част да слушамо људе који су нас надахнули и обасјали својом непосредношћу и љубављу.

Анђела Јевтић, ученица 7-1, Теодора Благојевић, ученица 6-2 и наставница Миленија, у дружењу са умним људима: Мнодрагом Матицкићем, Рајном Драгићевићем, Бошком Сувајићем и Вељком Брборићем, беседником на овогодишњем Вуковом сабору у Тршићу.

ЗЕМЉА ЈЕ ПУНА ЛЕПОТЕ БОЖИЈЕ

„Зашто се капљице воде претворе у дугу када се сусретну са сунцем? Зато што природа жуди за лепотом.“

Пауло Коелњо

„Када будемо сами и несрећни, нека нам очи буду отворени за живот који нас окружује: за цвет који пуни, за звезде које се крећу по небу, за далек пој птица или глас детета у близини.“

Пауло Коелњо

САВЕТ РОДИТЕЉИМА, ВАСПИТАЧИМА, НАСТАВНИЦИМА

„Покажујте деци цвеће, лептире, пролећне пуполке, јесење лишће, укажите им на лепоту облака и звезда, излазак и залазак сунца, одведите их на село, у национални парк, на море; покажите им лепоту брда и језера, шума и ливада; учите децу лепоти људског стваралаштва, лепоти музике, књижевности, сликарства, вајарства и другим облицима човекове креативности, која се на грчком језику назива поезија; водите децу на изложбе, у галерије, музеје, на концерте, дарујте им лепе слике из часописа; учите децу лепоти моралних односа, покажите им лепоту матерњег језика. У оваквом поретку, почев од природне лепоте па преко лепоте уопште, деца не само да могу да науче да цене спољашњу лепоту већ и да се науче духовној лепоти, која превазилази спољашњу и која је далеко завишенија.“

Из зборника текстова везаних за васпитање деце

СВАКИ КУТАК ОКО МЕНЕ БИО ЈЕ ИСПУЊЕН ЛЕПОТОМ

Пут до Тршића, тог мајског дана што треперио је од светлости, још живи у мени.

Сваки кутак око мене био је испуњен лепотом, а моје срце било је испуњено миљем. Из златасте пшенице провиривали су црвени цветови, булке нежних латица, и треперили на поветарцу. Поред пута, жбунови дивљих, розе ружа, обасјани сунцем, мирисали су. Преда мном, у низу, цветали су багремови у зују пчела. Ливаде су биле пуне високе, мирисне траве, која се повремено таласала на благом ветру. Море зеленела и цвећа окруживало ме је. Идила!

Бескрајно небо с понеким белим облачком, сунчеви зраци, ветрић, нежнозелена поља, зеленкасти брегови, тамнозелени шумарци, светлост, модроплави обронци Гучева и светлоплави Видојевице и Цера, мирисно цвеће и шароликост његових боја испунили су ме.

Гледајући те лепе пределе који су се смењивали преда мном, лебдела сам испуњена драгоценом љубављу. „Како је леп овај свет“, кликтало је у мени. Била сам део те лепоте. И сама лепа. Лагана.

Могла сам раширити руке и полетети, као птице чији је прелепи цвркул брујао околином, и загрлити цео свет.

Из пера бивших литерараца, Марија Николић

ПОРУКА

Знате ли колико је леп наш језик и наша култура? Причајте о тој лепоти док путујете. Нека свет види ту љубав коју за свој језик и културу имате. Нека се дивни њиховој лепоти и вашој љубави коју сте у себи за њих понели. Нека зажели да жубор тог језика чешће чује. Нека га топла реч и лепота српског језика у вашим делима и говору обасја и загреје. Нека му та лепота омили.

ВОЛЕЛА БИХ

Волела бих да имам тако велике руке да могу да загрлим све људе на планети. Волела бих да том планетом потече река љубави. Волела бих да будућност припадне онима који воле.

*Из пера бивших ученика
Јасмина Лазих*

ЧИТАЊЕ ЈЕ БОРБА ЗА СМИСАО

„Књига је врт. Нико вам не брни да је отворите и уђете у тај врт“

Кинеска пословица

„Читање је вид самопоштовања. Људи који не престано немају времена за књигу, немају времена за себе.“

Владимир Пишало

„Ко има времена за читање има времена за све.“

Зуко Думхур

**Мале непретнициозне приче
које у читаоцу буде нешто
племенито и лепо,
приче које надахњују,
немају рок трајања.**

Читање умногостручује мисли и емоције, омогућава нам да живимо више него један живот. То је наша борба за смисао.

„Без обзира на то у каквој су форми, усменој, штампаној или електронској, књиге имају своју дубоку историјску, културну и духовну димензију.“

Бојан Јовановић

Књиге су симбол знања и мудрости. У ретким моментима доводе нас у контакт са нечим већим од нас.

Књиге нам дају хиљаде очију, показују нам колико речи могу бити моћне.

Колико само света постоји у нама искључиво захваљујући књигама које смо прочитали! Ко чита живи више живота. Читајте! Лакше ћете поднети све недаће.

Ево неколико књига које су за вас одабрали и топло вам препоручују ученици шестог разреда:

Добро дрво

Дивна је ово и незаборавна прича коју је написао Шел Силверстајн. Нежна. Прожета тугом и озарена утехом. Дирљива. За читаоце свих узраста. Прича о умећу давања и о, ништа мањем, умећу прихватања и узвраћања најпотпунијом љубављу.

Звездобројци

(књига изашла у издању „Агапе књиге“)

Ово је чаробна књига од које се постаје бољи и већи. Свака реч у њој је истинита и свака је написана да помогне младом човеку да пронађе прави пут. Она је златни путоказ, важи за свако доба, мами осмех и радост сваког срца, али постаје чаробна само у рукама детета. У овој књизи живе приче Михаила Пупина, Николе Тесле и Милутина Миланковића; приче које су наши научници записали кад су постали славни остављајући запис о својим суперкорацима и свом детињству, као и највећој снази која их је водила кроз живот.

Ја сам Акико

Ово је роман младог писца Стефана Тићмија о девојчици која не воли граница. Акико је често усамљена и другима делује необично, а живот ће јој се променити кад буде упознала Баобаба и Марсела.

Писац у врту

**(књига коју је приредио
Томислав Маринковић)**

Ово је мала антологија прозних и поетских исказа о биљном свету, пријатељству, љубави за свет, за све његове видљиве дарове, за човека, за живе створове, за биљке. Она говори о биљним лепотама које опорављају наше тугом повинуте животе и како је чаролија свуда око нас.

Из ученичког ђера...

Слике детињства које носим у себи

Из времена мог раног детињства чувам многе успомене. Неке од њих везане су за места у која сам одлазила, а неке за људе који су ми пуно значили.

Полако затварам очи и слике се нижу. Једна се стално понавља. Лик мршавог старца смежураних образа неће да ме напусти. Како ме умиљно гледа! Како ми се топло смеши! Мој прадеда Нинко. Диван деко.

Био је усамљен. Последњи становник села у коме се родио. Никад није желео да напусти село и кућу коју је наследио од свога оца.

Волела сам да одем у Грачаницу. Уживала сам да лежим у кревету са чаробном меком сламњачом док се кроз малу собу широко мирише погаче коју је дека мајсторски пекао.

Деди Нинку смо одлазили два пута годишње, у јесен и у пролеће. Мислим да је целе године чекао та два годишња доба. Морам да признам да сам то и ја чинила радујући се сваком нашем сусрету.

Као да га гледам. Ево га. И даље стоји поред капије, наслоњен на њу дрхтавим рукама. Чека нас. Да изађемо из шумице и похитамо му, насмејани, а његова љубав, пре него осталима, хрли мени.

Узима ме за руку и говори да сам само мало, баш мало, порасла. Води ме до свог шпорета, ложи ватру, подстиче пламен да букне, да му се унука не прехлади, а кад се топлота рашири и вече спусти, почиње чаролија.

Мој свет дека је улепшавао маштаријама, својим, све интересантијим причама без краја. Сада схватам да је он био жељан нашег друштва, наше љубави и пажње.

До касно у ноћ смо седели, слушали га и подстицали да прича још, а његов глас је био мио, премио. Знали смо да се дека осећао прелепо, да се, као и ми, од милине, само што није истопао.

И кад ми је постајало најлепше уз мога деку, долазио је крај, време да се вратимо кући. Пратиле су нас мисле очи пуне суза и дрхтав глас који нам је желео пуно среће. Из те среће ја га стално гледам. И ...

Још не могу да поверујем у оно што ми је једног дана рекла, уплакана, моја мајка: да је деда Нинко отишао, далеко, заувек. Не могу да верујем да више нема мог јунака. Са собом је однео приче...

Слике се нижу. И једна се стално понавља. У њој, дека, држи ме у крилу, мази ме по глави и прича... и мени је топло. И светлост око мене се шири. И знам да дека није од мене отишао, како ми је мама рекла, далеко,

Ево га. У мојој души је, и срцу.

Николина Глигорић, 6-2

ПРОЛЕЋЕ

Пролеће љубав нуди,
она се у мени буди.
И биће моје трепери,
љубав љубављу мери.

Она у мени буја
за све осмехе на лицу,
за дечака у првој клупи,
за добијену петицу.

Не знам како је вама,
али моје срце пуно је плама.
Ја волим пролећне боје,
и баш ми добро стоје.

Лена Поповић, 6-2

Трећа награда на конкурс
„Песнички поздрав пролећу“

КУЋЕ

Самује кућа наша стара.
Нема више баке ни деке,
али, она чека нас,
аа дођемо суботе неке.
Друге немају ни посетиоце.
Питам се, долазе ли
тим кућама, усамљеним,
бар птице.

Из пера бивших ученика

БУЂЕЊЕ

Пролеће је дошло
испраћамо зиму,
све буја у нама,
шапће неку риму.

Певамо о њему,
о радости цвећа;
све трепти у сјају,
радост бива већа.

Светлост наду буди,
рајски поју птице;
сви су, сви су срећни,
сваком сија лице.

Љубав и милина
пуни наше груди;
у свима се од нас
стваралаштво буди.

Анђела Јовановић, 7-2

Похвала на конкурс
„Песнички поздрав пролећу“

Из ученичког њера...

БИО САМ ВЕЛИКИ ПУТНИК

Био је почетак летњег распуста. Рано ујутру, још није ни свануло, тата, брат и ја кренули смо на аеродром „Никола Тесла“ у Београду. Тамо смо предали кофере, поздравили се са мамом и бабом, чекирали карте и кренули у авион.

Лет од Београда до Амстердама трајао је два и по сата, а од Амстердама до Торонта девет сати. У Торонту су нас чекали тетка и течно. Њиховим аутом упутили смо се до Виндзора. Пријала нам је возња широким ауто-путем.

Испред куће су нас чекали рођак и рођака. Запазио сам да су тамо све куће исте, без ограда. У дворишту иза куће, посебну радост пружио ми је базен. Уживао сам у купању, возњи бициклима, шетњи, одласку у аква-парк. Био сам у затвореним базенима, са великим тобоганима, посматрао брата како покушава да сурфује на вештачким таласима. Али ништа ме није одушевило као Нијагара, највећи природни водопад на свету, који је уједно и граница између Америке и Канаде.

Поглед на силу воде, маглу и ситне капљице око нас био је невероватан, чаробан. Стотине туриста из најразличитијих делова света уживали су с нама у призору. У Северној Америци Нијагарини водопади су највећа туристичка атракција. Сви смо били препуни радости. Усхићени. Фотографисали смо се, уживали, шетали.

После пар дана ишли смо у Детроит. Тамо смо посетили Хенри форд, музеј историјских аутомобила. Двеста година уназад старе машине су ме веома заинтересовале. Тамо сам видео лимузину Дона Кенедија.

Из Америке смо се вратили у Канаду тунелом. Замислите, он је био испод језера.

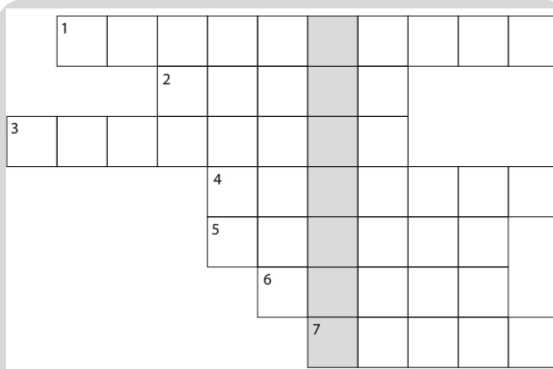
Канађани су људи свих нација и вера. Тамо сам, осим енглеског, слушао све језике света, дивно се величини градова, њихових улица, зграда. Доживљеност је била фантастична.

У повратку у Србију видели смо из авиона прелазак дана у ноћ. Величанствено.

Све је било лепо. Скоро нестварно. Остале су успомене до краја живота, али и једно важно сазнање које ме, кад год га оживим, целог испуњава: Лепо је путовати и видети шта све има на овој планети, али само једно место се зове дом, моја Лозница.

Немања Живковић, 7-1

Забавна страна

1. Старо име Београда
2. Име вође Другог српског устанка
3. Стилска фигура
4. Зимски спорт
5. Птица грабљивица
6. Текст писан у стиховима
7. Дрво од ког се праве гусле

Ти си мој син, а ја нисам твој отац. Ко је то рекао?

Шта се налази на крају дуге?

Пита Перица тату: „Тата, шта је то отров за мишеве?“

Тата му одговара: „То је, сине, мачка у праху.“

Причају паук и врабац преко телефона и каже паук врапцу: „Можеш мало гласније, пукла ми је мрежа?“

Невероватно, а тачно

Ној има веће око од мозга.

Наше очи су увек исте величине као и на рођењу, али нос и уши никад не престају да расту.

Пуж може да спава три године

А

НАРОДА
СРБА
АРСЕНИЈЕ III ЧАРНОЈЕВИЋ
АРСЕНИЈЕ IV ЈОВАНОВИЋ

Б

ВИМБЛДОН
КЕМБРИЦ
БИГ БЕН
ТАУЕР БРИЦ

В

СИНГИДУМУМ
«ПОБЕДНИК»
ХРАМ СВЕТОГ САВЕ
ДЕСПОТ СТЕФАН ЛАЗАРЕВИЋ

Г

ПРОЗА
ПОЕЗИЈА
СВЕТСКА
УМЕТНОСТ

РЕБУСИ

ТИ ВА
ТИ ВА
ТИ ВА

Ф = х а = о с

В њ

К АН

Ш

На уређењу ове стране радили су Огњен Милутиновић и Валентина Ђурић, ученици 6-1

РЕДАКЦИЈА ЛИСТА: Главни и одговорни уредник: Миленкија Мићановић-Петрушевска, наставник српског језика.
Чланови редакције: Гордана Којић, в.д. директор школе, Снежана Стефановић-професор разредне наставе, Љиљана Стојић-наставник ликовне културе, Дејан Павловић-педагог, чланови литерарне и ликовне секције.
Фотографије: Стефан Маравић.
Припрема за штампу: "PIXEL PRESS" Лозница
Штампа: "ГРАФОО ЛОЗНИЦА" д.о.о. Лозница
Тираж: 400 примерака

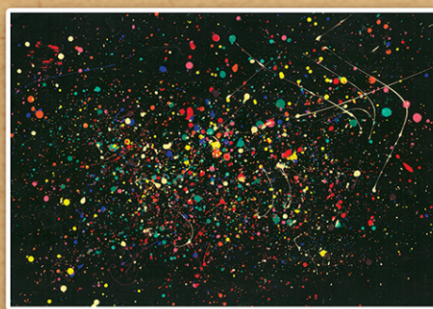
Марија Бурмазовић, 8-1

Тамара Панић, 2-2

Магдалена Максимовић, 2-2

Катарина Јанковић, 8-3

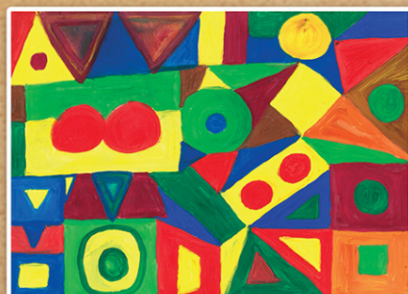
Катарина Миловановић, 8-1

Селена Милутиновић, 4-1

Јована Бантић, 8-2

Иван Лазаревић, 8-3